

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΠΡΟΣΚΥΝΗΣΕΩΣ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακὴν, 18ην/31ην Μαρτίου 2019, Κυριακὴν τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ἐωρτάσθη ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ἡ προσκύνησις τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ τοῦ Κυρίου δι' ἐνίσχυσιν τῶν πιστῶν, ἵνα συνεχίσωσιν τὸν ἀγῶνα αὐτῶν τῆς νηστείας πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ Ἁγίου Πάσχα.

Α΄. Ἑσπερινός.

Ἐτελέσθη Μέγας Ἑσπερινός Παρρησίας εἰς τὸ Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, προεξάρχοντος τῆς ΑΘΜ τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συμπροσευχομένων τῶν Ἀρχιερέων εἰς τὸ Ἱερόν Βῆμα καὶ συμμετεχόντων Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων καὶ διακόνων, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου καὶ συμπροσευχομένου ἐκκλησιάσματος ἐξ ἐντοπίων καὶ προσκυνητῶν.

Τοῦ Ἑσπερινοῦ λήξαντος, ἡ Πατριαρχικὴ Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα.

Β΄. Ἀνήμερα τῆς ἐορτῆς.

Ἐτελέσθη θεία Λειτουργία εἰς τὸν Ζωοδόχον Τάφον τοῦ Κυρίου, προεξάρχοντος τῆς ΑΘΜ τοῦ Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τῶν Ἀρχιερέων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γαλλίας κ. Ἐμμανουήλ καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀδριανουπόλεως κ. Ἀμφιλοχίου καὶ τῶν Ἀρχιερέων τῆς Ἀγιοταφитικῆς Ἀδελφότητος: Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἰσυχίου, τῶν Σεβασμιωτῶν Ἀρχιεπισκόπων Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Λύδης κ. Δημητρίου, Ἀθηδῶνος κ. Νεκταρίου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἐλενουπόλεως κ. Ἰωακείμ, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, ψάλλοντος τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως κ. Κωνσταντίνου Σπυροπούλου καὶ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Δημητρίου, παρουσίας τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος κ. Χρήστου Σοφianoπούλου καὶ συμμετέχοντος πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος.

Μετά τὴν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε λιτανεῖα τρεῖς περίξ τοῦ Παναγίου Τάφου καὶ ἀνά τὰ προσκυνήματα ἐν περιφορᾷ καὶ προσκυνήσει τοῦ Τιμίου Σταυροῦ μετὰ Τιμίου Ξύλου.

Ἠκολούθησεν ἡ ἄνοδος εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἔνθα ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἑλληνιστί:

«Ἐν παραδείσῳ μὲν τό πρίν ξύλῳ ἐγύμνωσεν ἐπὶ τῇ γεύσει ὁ ἐχθρὸς εἰσφέρων νέκρωσιν· τοῦ Σταυροῦ δέ τό ξύλον, τῆς ζωῆς τό ἔνδυμα ἀνθρώποις φέρον ἐπάγη ἐπὶ τῆς γῆς καὶ κόσμος ὅλος ἐπλήσθη πάσης χαρᾶς· ὃν ὁρῶντες προσκυνοῦμεν, θεῶ ἐν πίστει λαοί, συμφώνως ἀνακράξωμεν· Πλήρης δόξης ὁ οἶκος αὐτοῦ», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας.

Σήμερον, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, προσκυνήσεως ἡμέρα τοῦ Τιμίου Σταυροῦ προσήλθομεν εἰς τὸν τόπον τοῦ Γολγοθᾶ, τὸν κρανίου τόπον, ἔνθα ὁ Κύριος ἡμῶν

Τησοῦς Χριστός υπέστη υπέρ ἡμῶν τό σωτήριον Αὐτοῦ πάθος, ἀλλά καί τήν ζωηφόρον Ἀνάστασιν Αὐτοῦ καί ἐν εὐχαριστιακῇ θείᾳ δοξολογίᾳ ἐγενόμεθα μέτοχοι καί κοινωνοί τῆς χαρᾶς καί τῆς δυνάμεως τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, δηλονότι τοῦ Σταυροῦ.

«Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν Σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μοι», (Μαρκ. 8,34). Ἐκεῖνος πού θέλει νά γίνῃ ὁπαδός μου καί νά μέ ἀκολουθῇ ὡς μαθητής μου, ἅς διακόψῃ κάθε φιλίαν καί σχέσιν πρός τόν ὑπό τῆς ἁμαρτίας διεφθαρμένον ἑαυτόν του καί ἅς λάβῃ τήν σταθεράν ἀπόφασιν νά ὑποστῇ δι' ἐμέ ὄχι μόνον πᾶσαν θλῖψιν καί δοκιμασίαν, ἀλλά καί θάνατον σταυρικόν ἀκόμη καί τότε ἅς με ἀκολουθῇ, μιμούμενος τό παράδειγμά μου».

Ὁ Χριστός ἀπαιτεῖ τήν αὐταπάρνησιν τῶν θελόντων ἀκολουθεῖν Αὐτόν, διότι ἡ γέννησις, ἡ ζωή καί ὁ θάνατος Αὐτοῦ ὑπῆρξεν συνεχῆς πρᾶξις αὐταπαρνήσεως καί αὐτοκενώσεως, ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «ἑαυτόν ἐκένωσεν μορφῇ δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος καί σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτόν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ» (Φιλιπ. 2, 7-8).

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ ὄχι μόνον ἀποτελεῖ τό κατ' ἐξοχήν σύμβολον, ἀλλά καί τήν ἐνσάρκωσιν τῆς κενώσεως, δηλαδή τῆς αὐταπαρνήσεως καί δὴ τῆς ἄκρας ταπεινώσεως. Τό περί τοῦ σταυροῦ κήρυγμα εἶναι τό θεμέλιον τῆς ἐλπίδος καί ἡ πηγή τῆς σωτηριώδους δυνάμεως τῶν πιστευόντων εἰς τόν σταυρωθέντα καί ἀναστάντα Χριστόν. Διό καί ὁ σοφώτατος Παῦλος λέγει: «Ὁ λόγος γάρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μέν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δέ σωζομένοις ἡμῖν δύναμις θεοῦ ἐστί», (Α' Κορ. 1,18). Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ πίστις ἡμῶν δέν πρέπει νά στηρίζηται ἐπάνω εἰς τήν ἐπινοητικὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐπάνω εἰς τήν ἀκλόνητον δύναμιν τοῦ θεοῦ. «Ἡ πίστις ἡμῶν μή ᾗ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει θεοῦ», λέγει καί πάλιν ὁ θεῖος Παῦλος, (Α' Κορ. 2,4).

Ἴδου διὰ τί ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία, τῇ ἐπινεύσει τῶν θειοτάτων Πατέρων ἔθεσε τήν προσκύνησιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ καιροῦ τῆς νηστείας τῆς Ἀγίας Τεσσαρακοστῆς. «Στῆτε οὖν περιζωσάμενοι τήν ὁσφὺν ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ καί ἐνδυσάμενοι τόν θώρακα τῆς δικαιοσύνης» (Ἐφ. 6,14) παραγγέλλει ὁ μέγας Παῦλος. Ὁ δέ θώρακας τῆς δικαιοσύνης δέν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τόν Τίμιον καί Ζωοποιόν Σταυρόν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Τοῦτον τόν Σταυρόν τῆς δικαιοσύνης τοῦ Χριστοῦ ἠκολούθησαν οἱ μάρτυρες τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί ὅλοι οἱ Ἅγιοι. Αὐτόν τοῦτον τόν Τίμιον Σταυρόν τοῦ Χριστοῦ ἡ καλλίτερον εἶπεῖν, τό ἀνεξερεύνητον μυστήριον τοῦ Σταυροῦ, καλούμεθα νά μελετῶμεν καί ὡς καλοὶ στρατιῶται τοῦ Χριστοῦ νά ἐντρυνύμεν. Τόν λόγον τοῦ Σταυροῦ καλούμεθα νά ἔχωμεν ὡς φρόνημα καί τρόπον ζωῆς. Καί τοῦτο διὰ νά καθοδηγῇ τὰ διαβήματά μας εἰς τό φῶς τό ἀληθινόν, τήν αἰώνιον ζωὴν τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν.

Μετά δέ τοῦ ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ εἶπωμεν: «Οὗτος (ὁ Σταυρός) τῶν κειμένων ἀνάστασις, τῶν ἐσώτων στήριγμα, ἀσθενῶν βακτηρία... ψυχῆς σωτηρία καί σώματος, πάντων κακῶν ἀποτρόπαιον, πάντων ἀγαθῶν πρόξενος, ἁμαρτίας ἀναίρεσις, φυτὸν ἀναστάσεως, ξύλον ζωῆς αἰωνίου. Οἱ τοῦτο προσκυνοῦντες τῆς μερίδος τύχοιμεν Χριστοῦ τοῦ Ἐσταυρωμένου [καί ἀναστάντος]. Ἀμήν. Καλὸ

Πάσχα».

Έκ τῆς Αρχιγραμματείας